

PŘÍBĚHY HVĚZD

PETR
MACEK

Příběhy hvězd

Vyšlo také v tištěné verzi

Petr Macek

Příběhy hvězd – e-kniha

Copyright © CZECH NEWS CENTER a. s., 2025

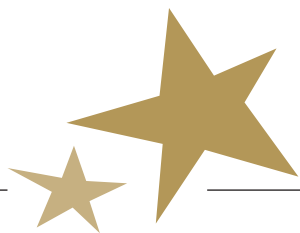
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PŘÍBĚHY **HVĚZD**

PETR MACEK

Král českého rokenrolu
PAVEL SEDLÁČEK

GOTT MĚ ZKLAMAL

Jednu věc
jsem mu
do smrti
nezapomněl

Průkopník rokenrolu u nás, milovník rychlých aut a také úspěšný podnikatel. To jsou ta základní encyklopedická hesla u jména Pavla Sedláčka. Zahrál si ovšem také v několika filmech nebo napsal kuchařku. Jak vzpomíná na vztah s Evou Pilarovou (†80), několikaměsíční vězení nebo někdejšího kamaráda Karla Gotta (†80)?

★ **Pavle, kromě těch vyjmenovaných jste měl ještě řadu dalších, ve které ale bylo nejvíc vaše srdce?**

„To bylo pokaždé jiné. Mám automobilovou průmyslovku, obor spalovací motory, pak jsem vyučený zámečník, mám tři roky strojařiny a dostudoval jsem elektrofakultu – obor rozhlasová, filmová a televizní technika. A potom jsem ještě vyučený kuchař a číšník, mám hotelovku. A to jsem možná ještě leccos zapomněl.“ *(smích)*

★ **Život s vámi tedy pěkně šachoval!**

„Když se na to kouknu zpětně, fakt vůbec něčeho nelituji. Bylo to strašně zajímavé, ale bohužel už se to chýlí ke konci...“

★ **Co vás mezi těmi všemi profesemi přivedlo k muzice?**

„Já měl osvícené rodiče, kteří mě od sedmi let dali na angličtinu, tehdy to bylo něco neobvyklého. Taky mi koupili klavír, ale ten zůstal na prodejně, protože jsem na něj prostě hrát nechtěl. Ale ve čtrnácti mi koupili kytaru a v patnácti jsem slyšel první rokenrol. Protože jsem uměl anglicky, tak jsem z rozhlasu poslouchal nejdřív vysílání pro americkou armádu v Mnichově a asi v šestapadesátém roce začalo vysílat rádio Luxembourg, kde těch rokenrolů hráli spoustu. Strašně mě to chytlo.“

★ **Rokenrol tu ale tehdy asi nebyl moc přijímaný...**

„To jste uhodl, to je slabé slovo! Bolševik rokenrol upřímně nenáviděl, to bylo nebezpečný slovo, něco jako coca-cola, byl to symbol amerického způsobu života. Proto s tím byly spojené různé

S Karlem Gottem byli nejprve kamarádi, jejich poslední spolupráce v Pavlovi ale zanechala hořkou pachut’.

problémy, někdy malé, někdy velké... Třeba v roce 1957 si parta kluků pronajala salonek v Mánesu, jeden z nich byl členem ČSM někde v pekárnách, takže to jakoby bylo posvěceno i nějakou institucí. A v tom salonku tancovali na rokenrol a podobně, někdo to prásknul, přijela tam policie, odvezli je do vazby a potom šli skládat brambory na nákladové nádraží Žižkov. A pak všichni dostali osmnáct měsíců natvrdo. V televizi to potom vysílali jako odstrašující příklad.“

★ **V roce 1959 jste ale přece jen vyhrál soutěž Hledáme mladé talenty. Pralo se ve vás, jestli být profesionálním hudebníkem nebo se věnovat něčemu »jistějšímu«?**

„Dlouho jsem nevěděl, jestli budu inženýrem, nebo zpěvákem, a nakonec se povedlo obo-

S manželkou Helenou Pavla spojila práce na jeho knize o exotickém koření.

jí. Inženýra jsem si dodělal poté, co mě pustili z kriminálu, kam mě zavřeli ve čtvrtém ročníku. A protože jsem měl ten obor rozhlasová, filmová a televizní technika, nabídl jsem své služby Supraphonu, ale měl jsem blbý kádrový posudek, tak mě nechtěli. Pak jsem začal pracovat jako číšník v první cenové skupině v Interhotelu Olympic, průběžně jsem se vyučil kuchařem, udělal si tu hotelovku, udělal si rezortní zkoušky ze třech jazyků – anglicky, německy a rusky, do toho měl vysokoškolské vzdělání, a tahle cesta částečně skončila v devadesátém roce, kdy jsem měl v pražské Lucerně čtyři a půl roku na starosti tři restaurace. Pak jsem se udělal sám pro sebe.“

★ **To jste skočil hodně dopředu, já bych zůstal ještě chvíli u vašich začátků. Jak se vám dařilo kloubit hudbu se školou?**

„Muselo se to nějak udělat. A i na školních večírcích jsem hrál na kytaru, zpíval anglicky... Tu průmyslovku jsem udělal s vyznamenáním, takže jsem logicky chtěl jít na vejšku, ale přišel za mnou nějaký soudruh a řekl mi, že se příliš zajímám o americkou jazzovou hudbu, takže mě na školu nedoporučí. Tak jsem šel do praxe. Jako střední technické kádr jsem začal pracovat ve státní výrobní autodílně, kde jsem měl na starosti kontrolu. Probíhala tam závodní škola, do které jsem se přihlásil, půl roku jsem s nimi piloval, co všechno musejí zámečníci umět, teorii mi odpustili, protože jsem byl průmyslovák, a za rok si udělal zkoušky jako zámečník. Tím jsem byl najednou dělnický kádr a na tu vysokou mě vyslali.“

★ **Vzpomenete si na své první profesionální vystoupení?**

„Konkrétně asi ne. První kapelu jsem si sestavil ze samých amatérů v roce 1958. Vybírali jsme i vstupné, jednou na nás dokonce přijela policie a všechny nás sebrali. Ale jelikož jsme byli studenti, tak nám jenom pohrozili.“

★ **Když to bylo tak »závadné«, zkoušel jste dělat i jiný typ muziky?**

„Když jsem se tím živil, musel jsem dělat i pop, ale jenom, co jsem musel. Zaujatej jsem byl prostě rokenrolem, to platí dodneška.“

★ **Společně s vámi je jako symbol rokenrolu té doby vnímán Miki Volek. Jak na něj vzpomínáte?**

„Málokdo to ví, ale já ho vlastně stvořil! Miki byl o dva roky mladší než já, když mně bylo osmnáct, jemu šestnáct. Bydleli jsme vedle sebe na Pankráci. Jednou ke mně přišel na první mejdan, když byli rodiče v sobotu na chatě, pouštěl jsem tam rokenrol a on z toho byl úplně vykulený. Hrozně se do toho zapálil a celkem brzy přišel s tím, že bude zpívat taky. Ale učil se německy, chtěl zpívat německy, no tak to jsem ho nakopal do zadku! (*smích*) Dal jsem mu první anglické texty, které jsem sám opisoval z rádia. Bohužel pak špatně skončil, protože záhy zjistil, že když si šlukne nějaký prášek, pomáhá mu to na jevišti.“

★ **To slovní spojení sex, drogy a rokenrol – je to opravdu tak, že to k sobě patří?**

„Já jsem drogy nikdy nebral a Pavel Bobek, který také zpíval rokenrol, taky ne. Trošku jsme se napili, alkohol jsme si neodpírali, abychom měli jiskru v oku, ale drogy se mě netýkaly. Ale Miki už potom nemohl přestat...“

★ **Jak vás brali ostatní zpěváci, ty slavné hvězdy popu?**

„Pochopitelně na nás koukali svrchu. Neuměli jsme zpočátku zpívat tak jako oni. To jsme se naučili až postupně. A také pro ně naše muzika byla určitým ohrožením, cítili, že ten vliv ze Západu k nám skutečně přijde. Takže rádi nás neměli.“

★ **V Lucerně prý dokonce jednou vypískali Evu Pilarovou a Waldemara**

Matušku s tím, že chtějí Sedláčka, to tomu určitě také neprospělo...

„Řeknu vám to ze svého pohledu. Stalo se, že jsme měli společný koncert v Lucerně, tedy Walda Matuška, Eva Pilarová a moje maličkost. Bylo to někdy po polovině roku 1963. Před námi účinkovali ještě nějací jiní zpěváci, ale jejich jména si už nepamatuji. Byl jsem v programu jako poslední, po Waldovi a Evě. Přicházel jsem do Lucerny rovnou z představení Semaforu a jak tak jdu po těch širokých schodech dolů do sálu, slyším publikum skandovat – Sedláček, Sedláček! Přišel jsem do přízemí a uviděl jsem něco neuvěřitelného – na Evu s Waldou se sypaly desetníky ze všech pater narvané Lucerny a to je posléze donutilo odejít z pódia. Já jsem potom za velké slávy koncert dokončil. Tehdy se mi podívala v zákulisí do očí a já z těch jejích cítil zlobu. A já za to přitom opravdu nemohl!“

★ **Později jste spolu ale začali chodit, kde se ta zloba změnila v lásku?**

„Doopravdy jsme se seznámili na podzim téhož roku v pražské vinárně Viola. Ta byla tehdy velmi populární, hlavně mezi herci, zpěváky a lidmi ze showbyznysu, i když se tomu tenkrát tak neříkalo. Chodilo se tam převážně v nočních hodinách, poté co končila různá představení. A tak jsem tam toho dne přišel i já. Rozhlížím se po místnosti a vzadu v rohu jsem uviděl Evu, která seděla u stolu s kamarádkou Evou Olmerovou. Byla velká pravděpodobnost, že ty dvě už spolu toho večera něco vypily. Už z dálky na mě Eva mávala, abych přišel blíž, což jsem tedy udělal se slovy – přejete si, madam? Ona na to – my se nenávidíme, že jo! Odpověděl jsem něco v tom smyslu, že proti ní vůbec nic nemám, a snažil jsem se jí vysvětlit, že za tu, pro ni nepřijemnou, událost v Lucerně vůbec nemůžu. Pozvala mě na panáka, a i když jsem tam byl tenkrát na skútru, tak jsem to pozvání přijal, protože tehdy se na to moc nehledělo. Pak jsme odjeli k ní domů a od té doby jsme spolu začali chodit.“

★ **O vašem vztahu se dlouho vyprávěly až skoro legendy, jak se z té lásky zase stala nenávist...**

„To si nemyslím, že by tam byla nenávist. Jestli mám prostor, tak vám řeknu, jak to bylo. My si sedli v takové základní věci, a to byl sex. To jako jo. Eva tehdy bydlela v takovém kamrlíku na Praze 7, kam se vešla jedna postel, jeden malý stolek, jedna židle a pianino. Pokojíček pro služku. Připadalo mi to nedůstojné, tak jsem ji vzal a přestěhoval ji k mým rodičům, kde jsme spolu žili. A teď přeskočím do doby, kdy jsem seděl na Ruzyni ve vazbě, a jednoho dne ke mně přijde náčelník věznice a říká – Dnes je čtvrtek, v sobotu se ženíte. Máte povolenou přítomnost příbuzných v pokolení přímém a dva svědky, z nichž jeden bude Miloš Forman. A pohoštění do šesti set káčees. Vaše nastávající má povolení, tak jsme vám to umožnili. Já jen zíral. Jenže v pátek přišel můj advokát, který měl styky na prokuratuře, a měl informaci, že si všichni mysleli, že to je nějaká recese, protože Eva to rozhlá-

Pavel patří mezi největší hvězdy českého rocku

S Helenou se brali v roce 2023 v hudebním klubu Mandragora po devítileté známosti.

Eva Pilarová Pavla milovala, poté ho beze slova opustila a řadu let spolu nepromluvili ani slovo.

S prezidentem Václavem Klausem.

sila po celé Praze. Prokurátor to chtěl ve své řeči využít proti mně. Tak můj advokát navrhl, ať to posunu, až budu ve výkonu trestu, což jsem považoval za rozumné. Napsal jsem jí tedy – Milá Evo, prozatím z toho všeho musí sejít, doktor Plecitý ti vše vysvětlí. Ona se urazila a asi devět let jsme spolu nepromluvili ani slovo.“

★ **Proč si to nenechala vysvětlit?**

„Nevím, já u toho nebyl. Ale její maminka, pani Bojanovská, mě upřímně nenáviděla a brojila proti mně. Nemůžu ale posoudit, jestli v tom měla prsty.“

★ **Proč myslíte, že Eva vždy s partnerem volila takové rychlé konce a páčila mosty? Po rozchodu se nebavila ani s Karlem Vágnerem, ani s Jaromírem Mayerem...**

„Víte, já Evu intenzivně znal rok a půl. Což je docela dlouhá doba. Asi bych souhlasil s tím, že ty horké konce byly možná jeden z rysů její povahy.“

★ **Měli jste možnost si pak někdy v budoucnosti ještě něco říci, smířit se?**

„Já mám v paměti devět nebo deset let, že jsme se nebavili, ale možná to není přesný údaj. Není to důležitý. Po dlouhých letech jsme se usmířili z její iniciativy, sama za mnou přišla a řekla, že se bude vdávat, že si bude brát Honzu Kolomazníka. A potom, za nějaký čas, měla velké turné po republice, na které mě prizvala. I jsme měli nějaká vystoupení v televizi. O tom incidentu už jsme nikdy nemluvili.“

★ **Klíčovým okamžikem vašeho rozchodu s Evou bylo to, že jste byl zavřený. Kvůli čemu?**

„To je také dlouhý příběh, ale než vám ho řeknu, tak ještě něco dodám k tomu náčelníkově věznici, co mi přišel oznámit tu svatbu. V deset hodin byla ve vězení vždycky večerka,

a jednou takhle zarachotily klíče v zámku a za nima dozorce – takovej panáček velké asi jako já, nevelkého vzrůstu. Ať jdu s ním. Tak mě vedl chodbama, svítila jen nouzová světla, vezli mě výtahem nahoru a já si říkal, že mě asi zmlátí nebo zabijou. Výjeli jsme do šestého patra a přivedl mě ke dveřím, na kterých bylo napsáno »náčelník«. On tam měl kancelář a takovou zasedačku. Tenhle náčelník mě tam posadil před televizi, pustil ji a akorát běžel sestřih z pražského vystoupení Louise Armstronga. Nechal mě na to koukat, z ledničky k tomu vytáhl půl flašky vodky a postavil ji přede mě – prý abych neřekl, že je pes. A odešel na dvě a půl hodiny pryč. Já se strašně ožral, nebyl jsem na to zvyklý, a pak se vrátil, chytnul mě za křídlo a odvedl zpátky do cely. Z toho je vidět, že ne všichni byli svině. A ještě jedna zajímavost. Dovolil mi mít všechno, co je zapotřebí ke studiu. Knížky, psací potřeby... To jinak v koluzní vazbě neexistovalo.“

★ **Co znamená koluzní vazba?**

„Koluzní vazba je tuhá, nesmíte tam přijít s nikým do styku. Povolil mně během ní, za dozoru příslušníka, skládat zkoušky na vysoké škole. To bylo něco, co nikdy předtím a snad ani potom nebylo. Respektive on mi povolení vydal, ale ke zkoušce nedošlo, protože škola se lekla. Ale byl to významný počín.“

★ **A k tomu samotnému skutku, kvůli kterému vás zavřeli?**

„Já byl odmalička strašnej fanda do aut, od svých pěti let. Strejda měl autoopravnu, dokud ještě směly být soukromé, pak jsem šel na tu automobilovou průmyslovku a furt jsem chtěl mít auto. Jenže tenkrát neexistovaly autobazary, každý si auto bastlil až do úplného konce. A když měl někdo protekci, tak se mohl dostat do poradníku na nové auto, což jsem se taky dostal, protože strejda se svého místa na něm zřekl v můj vlastní prospěch. A i tak jsem na něj měl čekat čtyři roky!“

★ **Což je pro mladého člověka věčnost...**

„Navíc jsme byli tehdy poměrně populární, auto jsme potřebovali k cestám na vystoupení, tak jsem pořád bádal, jak to udělat. Stejná choutka popadla i Karla Gotta, se kterým jsem se v té době hodně kamarádil, na zájezdech jsme spolu vždy spali ve dvoulůžkovém pokoji. A Karel přivedl nějakého kluka z celní správy, který nám řekl, že si můžeme přivést auto ze zahraničí, pokud splníme jeden ze tří předpokladů. Zaprvé – když je to dar od hlavy státu. To nepřicházelo v úvahu. Za druhé – pokud je to dar od příbuzného v pokolení přímém, jenže ani jeden jsme tam příbuzného neměli. A za třetí – koupit za vlastní peníze jsme si ho tam mohli pouze tehdy, pokud bychom v té zemi měli dlouhotrvající pobyt, což se tenkrát samozřejmě delší než jeden rok.“

★ **Jak jste to tedy vyřešil?**

„Moje maminka měla kamarádku, která byla naturalizovaná Němka, žila tady a v Německu měla bratra. Maminka by pro mě udělala všechno, tak domluvila, že ten bratr napsal téhle kamarádce dopis, že jí hodlá darovat auto, ona s tím šla na celní správu, kde dostala povolení. Já v tom měl fungovat jako prostředník. Ve skutečnosti se auto koupilo za moje peníze, zaplatil jsem i darovací daň, všechno. Já nechtěl okrást stát, já prostě potřeboval auto.“

★ **Kdo vás udal?**

„Mám tlustý spis z archivu StB z Pardubic, ze kterého vím, že na mě měli tři čtvrtě roku nasazených šest agentů. Můžu je i jmenovat. První byl nějaký Standa Zeman, basový kytarista od Ferdy Havlíka, druhý byl provozní ředitel divadla Semafor Ivan English, třetí byl kluk, se kterým jsem kamarádil snad od dvou let, bydleli jsme naproti v baráku. Ti další jsou nezajímaví. Jak jsem se později dozvěděl, celé to byla akce ÚV KSČ.“

S Petrem Jandou se znají od konce 50. let z party rokenrolových nadšenců.

S Yvonne Přenosilovou nazpívali v roce 1964 duet What a Love (Jaká to láska).

S Václavem Neckářem Pavel v roce 1969 alternoval v roli Prcka ve hře Hudebního divadla Karlín Gentlemani.

★ Proč po vás tak šli? To všechno kvůli rokenrolu?

„Začalo to tím, že jsem bojoval za Pilarovou na ÚV KSČ a dvakrát za sebou jsem se tam u nejvyššího přes kulturu tak rozčilil, že jsem za sebou prásknul dveřmi. To byla tenkrát ta aféra, když jsme natáčeli Kdyby tisíc klarinetů, jak se říkalo, že Matuška s Pilarkou a Gottem močili na sovětskou delegaci. Taková kravina, která může vzniknout jen v chorobném mozku. Já v tu dobu byl s Evou čtyřicet hodin denně, bydleli jsme v jiném hotelu, takže jsem věděl, že nemohla nic udělat. Walda bydlel dole v Mariánskách přímo na Hlavní třídě, trochu se ožral, zul si botu a tou tam začal na křižovatce řídit dopravu. Hned se seběhli lidi a někdo mu řekl – Pane Matuško, vy máte děravou podrážku. A on na to – To jsou boty socialistického umělce. A odtamtud se to začalo valit, dál a dál až na okresní výbor ÚV KSČ. Vymysleli si tuhle historku, aby mohli Waldu zakázat. Zaracha dostali všichni tři, na rok. Mohli sice dělat divadlo, ale nemohli jezdit na zájezdy a nemohli dělat televizi a rozhlas. Jedině u Gotta to trvalo jen čtrnáct dní, protože jeho otec byl funkcionář KSČ.“

★ Takže vy jste kvůli tomu vynadal nějakým papalášům a vysloužil jste si takovouhle polízanici.

„Navíc jsem nebyl odsouzený jen já, ale i moje maminka a Pilarka. Přitom maminka neudělala nic, jen řekla té Němce, aby napsala bratrovi. Ta paní z toho našťěstí nic neměla.“

★ Kde vás zatkli?

„Ze 14. na 15. února 1965 v šest nebo sedm někdo zabouchal na dveře. Přijelo šest aut, jedním odvezli mě, jedním matku, jedním otce, jedním Pilarku, páté auto byla dodávka, kterou odvezli všechny věci, které mohly být cizího původu. Šestý auto byla šestsettrojka, která to celé hlídala. Odjeli jsme rovnou do Ruzyně, mě vyšetřovala jen StB od majora nahoru. Mámu, tátu i

Evu potom pustili, mohli za mnou na návštěvy. Když Eva přišla na první návštěvu, vrhla se mi kolem krku, že teď už si ji snad konečně vezmu. Eva se pořád chtěla vdávat, já ne, já chtěl čekat, až dostuduju. A to už se dostáváme k tomu okamžiku, kdy se se mnou rozešla.“

★ Za co vás tedy přesně odsoudili?

„Odsoudili mě za dva paragrafy – Porušení zákona o oběhu zboží ve styku s cizinou a Devizové ohrožení Československé republiky. Eva mi totiž sehnala šedesát dolarů, za což dostala tři roky podmínku.“

★ Během výkonu trestu jste pracoval jako horník...

„Původně jsem měl jít do technického oddělení do Opavy, kde lidé s takovým vzděláním upotřebili, ale asi mi chtěl někdo uškodit, takže na jednu koukám, že autobus, kterým jsme jeli, je v Plzni. Byl jsem tam spokojenější, jen bylo blbý, že jsme vstávali ve tři hodiny a deset minut. Dělal jsem všelijaké pomocné práce a jenom v sobotu měli sběječku. Nemůžu si stěžovat, všichni se ke mně chovali slušně.“

★ Jak dlouho jste ve vězení byl?

„V první instanci jsem byl souzený městským soudem, ten mi dal rok a půl, já se odvolal k Nejvyššímu soudu, ten mi to snížil na rok a čtvrt. V polovině odpykaného trestu jsem si požádal o propuštění, ale ještě měsíc a čtyři dny trvalo, než se v budově věznice sešel zase soud, a pak mě pustili.“

★ Konfrontoval jste někdy ty lidi, kteří na vás donášeli? Třeba když jste se po revoluci dostal ke svému psímu?

„Ne, vůbec. Nikdy už jsem ty lidi neviděl, bylo by pod moji úroveň je nějak vyhledávat.“

★ Zatím jsme v té záplavě vašich životních serpentin nezmínili divadlo

Zleva Pavel, Josef Zima, Lešek Semelka, Pavel Novák, Miluška Voborníková, Milan Drobný a Karel Štědrý.

Semafor, jehož jste byl členem, ale ze kterého vás vyhodili. Je to tak?

„To je také strašně dlouhé povídání, souvisí s tím více věcí... V té době byl provozním ředitelem Semaforu Jirka Planner, takový můj víceméně kamarád. A tenhle Jirka byl jazzofil, sbíral jazzové desky, tak jsme se skamarádili. Jednoho dne jsme šli po Západním Berlíně a on mě chytil za ruku a říká – Pojd, zdrhneme. Já na něj vyvalil oči, co blbne. A on že má strejdu, který je ve vysoký funkci na papežském dvoře, že se o nás postará. Já na to, že mám rodiče, studuju, Evě už jeden manžel předtím utekl, a že on je ředitelem slavného divadla, já známý zpěvák, jezdíme si po světě, zkrátka jsem ho přemluvil, aby neutekl. Ale asi za měsíc jel znova se Semaforem a hrou, ve které jsem neúčinkoval, a při té příležitosti už tam zůstal. Asi o tři čtvrtě roku později, když jsem si kupoval to auto, které jsem si jel vyzvednout do Mnichova, jsem se ve Frankfurtu ubytoval v hotelu, sedím si tahle v lobby a najednou se otevřely dveře a vešel Jirka Planner. My už o něm věděli, že dělá redaktora ve Svobodné Evropě. Vzal si mě stranou a

že mě do toho Mnichova svezde, ať neutrácím za vlak. Tak jsme jeli, to auto byl Volkswagen Variant, to si pamatuju, já seděl vzadu, Jirka na sedadle spolujezdce a řídil nějaký Kypina. To je důležitý. V Mnichově mě Jirka představil ve Svobodný Evropě, nechali mě tam tři dny bydlet v garsonce a pak ke mně přišel zástupce šéfa české sekce dr. Eliáš a ten mi nastínil, že mají takovou představu, že by měli hudební vysílání a že Jirka Planner by dělal jazzovou část a já populární. Že by se o mě postarali a tohleto a támhleto, ale já měl pořád stejné argumenty, proč tam nezůstat. Řekli, že mě nebudou nutit, ale ať jim alespoň řeknu, jak by to vysílání podle mě mělo vypadat. Něco jsem jim pověděl. Na rozloučenou mi dávali tři sta marek, které jsem si nechtěl vzít, ale prý jsem jim pomohl a oni že na to mají fondy, tak jsem je přijal. A teď přeskočím k tomu Semaforu – tím třídním zdržením jsem v Semaforu prosvíhl dvě zájezdová představení a na základě toho měli důvod mě vyhodit. Ale oni se mě stejně báli. Byl jsem moc velký průserář a těch průserů už bylo v Semaforu hodně. Vůbec jsem se na ně nezlobil.“

S manželkou Helenou při jejich práci – Pavel vaří a Helena jeho kuchařské výtvary fotí pro kuchařku.

★ **A oni nebyli daleko od pravdy, protože po návratu s autem vás čekala ta peripetie, o které jsme už hovořili...**

„Ano, a ještě musí zaznít důležitá věc. Když mě kvůli tomu autu zatklí a vyslyšali na Ruzyni, první, co měli estébáci na srdci, byla Svobodná Evropa. Já se snažil zapírat, bylo by mi trapný ze sebe všechno vysypat, ale spoustu věcí už věděli. Že mě vezl do Mnichova Planner s tím druhým člověkem, a estébáci pořád tlačili, jak se jmenoval. Tehdy jsem si na to nevzpomněl, dneska si to pamatuju už na celý život. Říkal jsem, že fakt nevím, tak mě vrátili do cely a druhý den zase. A tak my vám to řekneme, jmenoval se Kypina. To jsem si vzpomněl a uznal, že mají pravdu. A na to mi řekli, že i vědí, co čem se Kypina a Planner v autě bavili, o fotbale. Celé se mi to vybavilo a řekl jsem si, proč zapírám, když oni stejně všechno vědí. Dali mi tužku a papír, ať napíšu všechno, co jsem viděl. Nic důležitýho jsem tam nepopsal, co jsem viděl já, znali všichni, podepsal jsem to, a to je jediná možnost, proč jsem se ocitl v Cibulkových seznamech. Když se potom všechno uvolnilo, uveřejnil jsem

v nějakých novinách, že nevím, jak mohli estébáci všechno, co se v tom autě říkalo, vědět, že u toho byli jen Kypina a Planner, a Planner, kterej už byl v Americe, se strašně rozčílil a napsal mi sprostý dopis. Pak to urovnával jeho brácha, kterýho tu měl, nakonec jsme jsi podali ruce až po dlouhý době. Přitom já neřekl, že to udělal Planner nebo ten Kypina, možná v tom autě měli nějakou štenici, dodneška jsem se nedozvěděl, jak to bylo.“

★ **Tohle všechno se odehrálo ještě před rokem 1968, jak vzpomínáte na ten rok?**

„Samozejmě. Zavřeli mě v roce 1965 a do osmašedesátého jsem nesměl být v televizi. Ale už v šestašedesátém mně dovolili hrát roli v takovém středometrážním filmu Vltava 12 stupňů, mohl jsem dělat Gentlemany v karlínském divadle, střídal jsem se v roli s Vaškem Neckářem. Už před osmašedesátým se to uvolňovalo. A 21. srpen 1968... To asi znáte, jak to bylo, ve čtyři nebo v pět ráno mě probudili... Pár dní nato mě vyhledal redaktor Večerní Prahy, se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příběhy hvězd.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.